

Arrest

nr. 271 786 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2020 in Italië internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker stelt dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat hij actueel internationale bescherming in Italië geniet.

De Raad wijst vooreerst op het onderscheid dat dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Betreffende zijn verblijfstitel stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing bovendien wordt vermeld dat verzoekers verblijfskaart geldig is tot 14 juni 2025. Verzoeker legt geen enkel stuk voor dat zou aantonen dat dit gegeven niet juist zou zijn, of dat hij zelf om informatie heeft gevraagd die dit zou tegenspreken.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar de nota's van het persoonlijk onderhoud, onder meer betreffende huisvesting, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, integratie, taal, sociale bijstand en racisme. Verzoeker verliest echter uit het oog dat de motieven in de bestreden beslissing een antwoord vormen op verzoekers antwoorden in het persoonlijk onderhoud. Door het louter verwijzen naar het persoonlijk onderhoud gaat verzoeker niet in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er in de bestreden beslissing onder meer op gewezen dat de feiten die verzoeker aanhaalt zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Verder voldoen de moeilijkheden die verzoeker stelt te hebben ervaren, niet aan de hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeker zelf geen stappen heeft gezet om zijn rechten te doen gelden of beroep te doen op de hulp of de bescherming van de Italiaanse autoriteiten.

Waar verzoeker nog stelt dat hij ook in België recht zou hebben op bescherming op basis van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad dat er geen discussie bestaat over het statuut van verzoeker in Italië. De bestreden beslissing stelt echter niet dat verzoeker geen recht op internationale bescherming in België zou verkrijgen. Verzoeker lijkt uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend. Verzoeker heeft dit echter niet aangetoond.

Verzoeker haalt tevens aan dat de verwerende partij geen onderzoek zou hebben gevoerd naar het niveau van internationale bescherming in Italië, of dat het administratief dossier hier althans geen informatie over bevat.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de bewijslast in de eerste plaats rust op de asielzoeker zelf en het niet de taak is van de commissaris-generaal om zelf lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Verder herhaalt de Raad dat er een vermoeden is dat de bescherming in het land van herkomst duurzaam is, en dat het aan verzoeker toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken, quod non in casu.

In de mate verzoeker ten slotte artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 januari 2022, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens is met de analyse in de bestreden beslissing en de beschikking. Zij wijst erop dat zij geen effectieve bescherming geniet in Italië omdat er altijd problemen waren. Verzoekende partij licht toe dat zij slachtoffer werd van racisme, geen onderzoek is gepleegd naar het behoud van haar verblijfsrecht en haar sociale rechten. Zij vervolgt dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat er voor haar niet werd voorzien in huisvesting, zij moest

aantonen dat ze werk had om een woning te kunnen bemachtigen, zij geen taallessen aangeboden kreeg en sociale bijstand alleen mogelijk is indien zij geregistreerd is en een woning heeft. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij klacht indiende naar aanleiding van haar problemen en het aldus duidelijk is dat zij niet kan buigen op effectieve bescherming.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoekende partij blijkens de informatie vervat in het administratief dossier in 2020 internationale bescherming in Italië heeft verkregen. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij ter zitting dat geen onderzoek is gevoerd naar het behoud van haar verblijfsrecht en sociale rechten, wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij zelf toekomt om aan te tonen dat zij er niet langer van een verblijfsrecht zou genieten en herneemt hij de grond in voormelde beschikking waarbij in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel geen internationale bescherming meer zou genieten. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Betreffende zijn verblijfstitel stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing bovendien wordt vermeld dat verzoekers verblijfskaart geldig is tot 14 juni 2025. Verzoeker legt geen enkel stuk voor dat zou aantonen dat dit gegeven niet juist zou zijn, of dat hij zelf om informatie heeft gevraagd die dit zou tegenspreken.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Zoals eerder werd vastgesteld, brengt zij zelf geen informatie bij, laat staan informatie die de informatie opgenomen in het administratief dossier in een ander daglicht zou stellen.

Er dient in dit verband voorts op te worden gewezen dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als enige voorwaarde stelt dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan, zoals bijvoorbeeld om exact te duiden hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoekende partij er toegang zou kunnen krijgen tot bepaalde basisvoorzieningen en/of om een onderzoek te voeren naar (het behoud van) de aan verzoekende partij haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen.

4.4. Verzoekende partij herhaalt dat zij slachtoffer werd van racisme in Italië, doch ontkracht noch weerlegt hetgeen dienaangaande op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië het slachtoffer bent geworden van racistische uitlating door andere burgers, waarbij u genegeerd werd als u iets vroeg aan iemand, waardoor u zich een tweederangsburger voelde, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade (CGVS, p. 8-9). Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet (CGVS, p. 9).”*

4.5. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij in Italië het racisme waarmee zij te maken kreeg ergens zou hebben aangekaart.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij het feit dat zij, (als) begunstigde van internationale bescherming aldaar, in Italië beweerdelijk geen of slechts een gebrekkige toegang had tot o.a. huisvesting, werk, taallessen en/of sociale bijstand bij de bevoegde Italiaanse instanties heeft aangekaart en aangeklaagd.

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven geen blijk van veelvuldige, ernstige en doorgedreven pogingen om de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en

voordelen, zoals inzake de toegang tot o.a. de arbeidsmarkt en huisvesting, (taal)onderwijs en sociale voorzieningen, te laten gelden, en ze maakt geenszins op concrete wijze aannemelijk de middelen die haar status en het recht in Italië haar bieden afdoende te hebben aangewend en benut, laat staan te hebben uitgeput. Immers, waar verzoekende partij ter zitting op algemene wijze opmerkt dat zij in Italië klacht indiende naar aanleiding van haar problemen en het aldus duidelijk is dat zij niet kan buigen op effectieve bescherming, staat zij dit op generlei wijze en druist haar opmerking bovendien in tegen hetgeen zij eerder aan de commissaris-generaal verklaarde. Haar verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud, die zij overigens in haar verzoekschrift citeert (pagina 9), duiden namelijk op het tegendeel. Toen de commissaris-generaal verzoekende partij vroeg of zij de problemen die zij had met racisme of het gebrek aan werk ooit in Italië heeft aangeklaagd bij de autoriteiten, antwoordde zij het volgende: *“Een klacht indienden, bij wie? De autoriteiten? Wel eigenlijk ook de autoriteiten gedragen zich zo”* (notities van het persoonlijk onderhoud van 28 juli 2021, p. 9).

Hoger genoemd vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn haar een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard daartoe effectieve stappen zet. Van verzoekende partij kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië haar biedt, en dat zij dit uitvoerig en omstandig aantoon. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (langer) kan laten gelden in Italië, en dat zij er buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch toont niet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Italië geen effectieve bescherming (meer) geniet.

Verzoekende partij merkt weliswaar op algemene wijze op dat ze het er niet mee eens is, doch ze ontkracht noch weerlegt de vaststellingen en analyses in de bestreden beslissing en de beschikking van 28 januari 2022.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS